

Phas/25
22.05.2025

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 041281 22 U
Sarajevo, 15.05.2025. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, sudija Elvira Begović, u upravnom sporu tužitelja Udruženje za borbu protiv korupcije - „Transparency International u BiH“, Banja Luka, ulica Gajeva broj 2, protiv akta broj: 01-04-1-3964-10/22 od 21.03.2022. godine, tuženog Javno preduzeće „BH Pošta“, Sarajevo, Obala Kulina Bana 8, u predmetu pristupa informacijama, dana 15.05.2025. godine, donio je

P R E S U D U

Tužba se uvažava, osporeno rješenje se poništava i predmet vraća tuženom organu na ponovni postupak i rješavanje.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog (broj i datum navedeni u uvodu presude), odlučeno je: Odbija se prigovor stranke Transparency International u BiH, adresa Gajeva broj 2, 78 000 Banjaluka, zastupana po Ivana Korajlić, izjavljen na rješenje broj: 08.3-45-5-3964-3/22 od 08.03.2022. godine, kojim je djelimično odobren zahtjev stranke za pristup informacijama. Navedenim rješenjem broj: 08.3-45-5-3964-3/22 od 08.03.2022 godine (prvostepeno rješenje) je djelomično odobren zahtjev stranke za pristup informacijama koje se odnose na praćenje procedura javnih konkursa s ciljem sticanja uvida u način zapošljavanja u javnim organima.

Tužbom od 19.04.2022. godine tužitelj je pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje tuženog od 08.03.2022. godine, navodeći da se s pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama FBiH obratio JP „BH Pošta“ d.o.o., te tražio dostavu određenih informacija pod kontrolom ovog javnog organa. Konkretno, zatražio je informacije vezane za sprovođenje javnog konkursa za prijem u radni odnos za nekoliko radnih mjesta, odnosno Oduku o postupku prijema u radni odnos broj: U.D.-01-04-15015-1/21 od 26.10.2021. godine, te kopiju zapisnika konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate, a iz kojeg je vidljiv cijeli tok postupka, te pitanja postavljena kandidatima na usmenom i pismenom ispitu i način bodovanja od strane članova komisije, kao i listu uspješnih kandidata. Rješenjem tuženog broj 08.3-45-5-3964-3/22 od 08.03.2022. godine djelimično je odbijen pristup traženim informacijama uz obrazloženje da „Cijeneći odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH i Vodič za pristup informacijama u JP „BH Pošta“ d.o.o. Sarajevo, kao i interes Transparency International u BiH za uvid u provedeni postupak - Javni oglas za prijem u radni odnos u Centru pošte Tuzla, omogućili smo uvid u isti dostavljanjem Odluke o postupku prijema u radni odnos broj: U.D.-01-04-15015-1/21 od 26.10.2021. godine podnosiocu zahtjeva kako je to i traženo, odnosno kako je odlučeno u tački 2. alineja 1) dispozitiva ovog Rješenja.“ Dalje se navodi da „U preostalom dijelu Zahtjeva za pristup informacijama, koji se odnosi na dostavljanje kopije zapisnika konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala kandidate na usmenom i pismenom ispitu i način bodovanja od strane članova Komisije, kao i listu uspješnih kandidata, podnosiocu zahtjeva Transparency International u BiH, nismo mogli izaći u susret iz

zakonskih i opravdanih razloga.“ Protiv navedenog rješenja tužitelj je blagovremeno izjavio prigovor rukovodiocu JP BH Pošta d.o.o. Sarajevo u kojem je ukazao na nepravilnu primjenu Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH. Rješenjem JP „BH Pošta“ d.o.o. Sarajevo broj 01-04-1-3964-10/22 od 21.03.2022. godine, odbijen je prigovor, a u obrazloženju odluke navedeno da je „utvrđeno da je JP „BH Pošta“ d.o.o. Sarajevo kao nadležni javni organ, u skladu sa članom 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama i članom 9. Vodiča za pristup informacijama u JP „BH Pošta“ d.o.o. Sarajevo, provela ispitivanje javnog interesa na osnovu kojeg je utvrđeno da nema smetnji, niti zakonskih osnova za izuzeće da se djelimično odobri pristup informacijama, te je shodno navedenom udovoljio podnosiocu Zahtjeva dostavljanjem Odluke o postupku prijema u radni odnos broj: U.D.-01-04-15015-1/21 od 26.10.2021. godine. U obrazloženju se dalje navodi da „Nadalje analizirajući provedeni test javnog interesa koji se odnosi na informacije sadržane u zapisniku konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate, a iz kojeg je vidljiv cijeli tok postupka, te pitanja postavljena kandidatima na usmenom i pismenom ispitu i način bodovanja od strane članova komisije, kao i listu uspješnih kandidata, utvrđeno je da je JP „BH Pošta“ d.o.o. Sarajevo, u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama u FBiH kao i odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka, pravilno postupilo i zaštitilo tajnost i privatnost podataka i nije udovoljilo Zahtjevu za pristup informacijama u cijelosti, obzirom da preostala nedostavljena dokumentacija sadrži lične podatke, a dostavljanjem pitanja sa usmenog i pismenog ispita bi doveli u neravnotežan položaj prethodne kandidate u odnosu na kandidate koji će se javljati na naredne Javne oglase za prijem u radni odnos na predmetna radna mjesta.“ Na kraju se navodi da prilikom ocjene javnog interesa, prvostepeni organ je valjano postupio stavljajući prednost zaštiti interesa i ličnih podataka po prethodnom, a i budućim Javnim konkursima za prijem u radni odnos nad interesom javnosti i transparentnosti i dostupnost svim navedenim informacijama omogućena je svakom zainteresovanom kandidatu, učesniku u konkursnoj proceduri, kojima je omogućen uvid u tražene informacije u skladu sa odredbama Zakona o slobodi pristupa informacijama i u skladu sa Uredbom o postupku prijema u radni odnos u javnom sektoru FBiH.“ Tužitelj ostaje kod svih navoda izrečenih u prigovoru da javni organ nije pravilno primjenio odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH koji u članu 14. stav 3. tačka 1) Zakona propisuje da ukoliko javni organ donese rješenje kojim odbija zahtjev za pristup informacijama u cijelosti ili djelimično, u rješenju, između ostalog, mora da navede zakonski osnov za status izuzeća informacije, uz navode članova ovog Zakona na koje se poziva, kao i sva materijalna pitanja koja su važna za odluku, što uključuje i uzimanje u obzir faktora javnog interesa. Iz obrazloženja pobijanog rješenja vidljivo je da javni organ u konkretnom slučaju nije primijenio niti jednu odredbu Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, kao ni sproveo test javnog interesa na način propisan u članu 9. Zakona, te utvrdio da li je objavljivanje informacija o sprovođenju javnog konkursa u javnom interesu, jer nije dovoljno, kako javni organ smatra, da je moguće odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenja, pa da se samo po tom osnovu uskrati slobodan pristup informacijama. Također, tuženi je zanemario da predstavlja javno preduzeće, te u potpunosti zanemario cilj i predmet Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH koji u članu 4. propisuje da pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uvjetima utvrđenim ovim zakonom. Navodi tuženog ne predstavljaju niti jedan zakonski osnov za odbijanje zahtjeva za pristup informacijama, pa čak ni zakonski osnov za status izuzeća informacije što ukazuje na proizvoljno, bez ikakvog obrazloženja i bez pravnog osnova, po vlastitom nahođenju donesenu odluku tuženog da informacije ne dostavi. Tužitelj iznosi zabrinutost zbog ovakvog postupanja javnog organa jer bi ovakav pristup mogao da odbije građane kao potencijalne podnosioc zahtjeva za pristup informacijama. Tuženi svojim postupanjem pokazuje elementarno nepoznavanje propisa, te direktno postupa suprotno načelu zakonitosti i na sve načine pokušava da zaštiti tražene informacije. Navedeno se ogleda u stavu tuženog da se nedostavljanjem informacijama vezanim

za zapisnik konkursne komisije stavlja prednost zaštiti interesa i ličnih podataka ispred transparentnosti i interesa javnosti, te da bi se dostavljanjem pitanja sa usmenog i pismenog doveli u neravnopravan položaj prethodni kandidati, što je apsurdno. Iz obrazloženja tuženog je vidljivo da se samo uopšteno poziva na Zakon o slobodi pristupa informacijama, bez navođenja konkretne odredbe na koju se poziva, te nije najjasnije kako je zaključio da se tražene informacije smatraju izuzetim od saopštavanja u smislu Zakona o slobodi pristupa informacijama obzirom da nije obrazložio koje lične informacije sadrži tražena informacija, te koje lične interese koji se odnose na privatnost trećeg lica sadrži zapisnik konkursne komisije. Tužilac ističe da nije ni tražio lične informacije nego informacije vezane za proceduru zapošljavanja u javnom preduzeću, postavljanim pitanjima i načinu ocenjivanja, te listi uspješnih kandidata što se nikako ne može okarakterisati kao lični podatak. S tim u vezi, nije neophodno da javni organ dostavi podatke o jedinstvenom matičnom broju ili kućnoj adresi, broju tekućeg računa u banci, broju ličnog dokumenta, pa čak ni svojeručnom potpisu lica, te ostaje nejasno koje informacije javni organ štiti. Pored toga sve i da je podnosilac zahtjeva tražio dostavu ličnih podataka (što nije tražio), dužnost kontrolora je da o tome obavjesti nosioca podataka, koji može i odobriti davanje ličnih podataka, a u slučaju da ih ne odobri isti se mogu otkriti trećoj strani ako je to u javnom interesu. Dalje, obzirom da je tuženi naveo da određene tražene informacije uključuju lične podatke kandidata, ostaje nejasno zašto nije postupio u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (članovi 6., 7. i 8.), javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, nego je u potpunosti odbio pristup informacijama. Međutim, tuženi niti je utvrdio izuzetak na način propisan Zakonom o slobodi pristupa informacijama FBiH, niti je sproveo test javnog interesa, te se samo uopšteno poziva na pomenuti Zakon i Zakon o zaštiti ličnih podataka i odbija pristup informacijama po sopstvenom nahođenju bez ikakvog pravnog osnova, čime je grubo prekršio član 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama koji propisuje da svaka fizička i pravna osoba ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, a svaki javni organ ima odgovarajuću obvezu da te informacije saopšti, te da pravo pristupa informacijama može biti ograničeno samo na način i pod uvjetima utvrđenim ovim zakonom. Tuženi je naveo da je proveo test ispitivanja javnog interesam u smislu člana 9. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH, međutim nije vidljivo na koji način je sproveo test javnog interesa. Donošenju odluke da li je objavljivanje informacija opravdano javnim interesom nadležni javni organ je u smislu člana 9. stav 2. Zakona o slobodi pristupa informacijama FBiH obavezan da razmotri okolnosti kao što su: svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog prestupa, zloupotrebu vlasti ili nemar u obavljanju službene dužnosti, neovlašteno korištenje javnih fondova i dr. Institut „Ispitivanja javnog inteesa“ predstavlja svojevrsan garant podnosiocima zahtjeva za pristup informacijama da javni organ neće po automatizmu utvrđivati izuzetke, nego će od slučaja do slučaja, primjenjivati dvostruki kontrolni mehanizam. Nesporno je da privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnog interesa (član 9) mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti, odnosno u konkretnom slučaju da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa informacijama na koji način je sproveden javni konkurs, od štete koju bi eventualno trpila lica zbog činjenice da javnost bude upoznata sa tim informacijama. Međutim, tužitelj smatra da u konkretnom slučaju apsolutno nema potrebe za sprovođenjem ove procedure. Informacije vezane za sprovođenje javnog konkursa vezane za kandidate, rad komisije, način donošenja odluka i odluke, apsolutno predstavljaju informacije od javnog interesa koje javni organ mora učiniti dostupnim javnosti o čemu postoji obimna sudska praksa, te uopšte ne treba raspravljati o potrebi dostupnosti ovakvih informacija. Vezano za konstataciju tuženog da „U pogledu informacija o pitanjima sa usmenog i pismenog dijela ispita, konstatovano je da u prethodno pomenutom aktu, da pitanja mogu biti korištena i u narednim Javnim oglasima za prijem u radni odnos u JP „BH Pošta“ d.o.o.

Sarajevo“, te da bi davanjem takvih informacija doveli bi u neravnopravan položaj kandidate, koji su već učestvovali u postupku u odnosu na druge kandidate učesnike u konkursnoj proceduri, a sa druge strane, ne bi se postigla svrha ispitivanja kandidata, tužitelj ukazuje da je navodeći ovo kao razlog javni organ pokazao tendenciju da na sve načine pokuša da odbije pristup traženim informacijama. Zakon o slobodi pristupa informacijama u FBiH jasno propisuje izuzetke na osnovu kojih se može uskratiti pristup određenoj informaciji, te navedeni razlog ne predstavlja niti jedan izuzetak niti pravni osnov po kojem bi javni organi mogli utvrditi izuzetak. Takođe, ukoliko bi navedeni razlog mogao biti razlog za uskraćivanje pristupa informacijama vezanim za pitanja postavljana kandidatima, tužitelj se pita kako je onda javni organ osigurao da kandidati na javnom konkursu dalje drugim osobama ne prenesu informacije o postavljanim pitanjima. Obzirom na sve navedeno, ostaje nejasno kako je tuženi kao javni organ utvrdio da je „valjano postupio stavljajući prednost zaštiti ličnih interesa i ličnih podataka po predthodnom i budućim Javnim konkursima za prijem u radni odnos nad interesom javnosti“, što je apsurdno. Zauzimajući stav da se tražene informacije trebaju zaštititi u interesu pojedinca i JP „BH Pošta“, javni organ je zaboravio da predstavlja javno preduzeće, te nije najjasnije koji je to „interes“ koji se pokušava zaštititi. Postupajući na ovakav način, tuženi je postupio suprotno Zakonu o slobodi pristupa informacijama u FBiH koji propisuje i da se ovim zakonom uređuje pristup informacijama u posjedu javnih organa radi utvrđivanja da informacije pod kontrolom javnog organa predstavljaju značajno javno dobro i da javni pristup informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je neophodno za demokratski proces, te da svaka fizička ili pravna osoba ima pravo pristupa ovim informacijama u najvećoj mogućoj mjeri, u skladu sa javnim interesom, te da javni organi imaju odgovarajuću obavezu da saopšte te informacije. Na koncu, tužitelj predlaže da sud tužbu usvoji, poništi rješenje tuženog broj: 01-04-1-3964-10/22 od 21.03.2022.godine i naloži da se tužitelju omogući slobodan pristup informaciji - kopiji zapisnika konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate iz kojeg je vidljiv cijeli tok postupka, te pitanja postavljena kandidatima na usmenom i pismenom ispitu, te način bodovanja od strane članova komisije, kao i listi uspješnih kandidata.

Tuženi je u odgovoru na tužbu ostao kod osporenog rješenja i razloga datih u istom, te predlaže da sud tužbu odbaci, odnosno odbije kao neosnovanu.

Shodno odredbi člana 33. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05) sud, po pravilu, spor rješava na podlozi činjenica utvrđenih u upravnom postupku.

Nadalje, članom 27. stav 3. Zakona o upravnim sporovima propisano je da u roku stava 2. ovog člana tužena strana dužna je da pošalje sudu sve spise koji se odnose na predmet, a prema kojoj odredbi tuženi nije postupio, jer je utvrđeno da je, postupajući po dopisu suda od 22.04.2022. godine, u kojem je navedeno: „Pozivate se da u roku od 20 dana od dana prijema ovog dopisa, dostavite sve spise koji se odnose na predmet spora, kao i dokaz o izvršenoj dostavi navedenog rješenja tužiocu“, tuženi dana 06.05.2022. godine sudu dostavio odgovor na tužbu i u prilogu Odluku o postupku prijema u radni odnos broj: U.D.-01-04-15015-1/21 od 26.10.2021. godine, u 2 primjerka. Nakon što je dopisom od 16.05.2022. godine tuženi pozvan da sudu dostavi još 2 primjerka odgovora na tužbu (radi dostavljanja tužitelju i eventualnim zainteresovanim licima), tužitelj je dana 20.05.2022. godine sudu ponovno dostavio odgovor na tužbu i u prilogu Odluku o postupku prijema u radni odnos, u 2 primjerka. Dakle, tuženi osim navedene Odluke o postupku prijema u radni odnos, nije dostavio nikakvu drugu dokumentaciju iz spisa koji se odnosi na predmet spora (zahtjev tužitelja, prvostepeno rješenje, prigovor tužitelja, dostavnice o uručanju rješenja itd.), iako je od strane suda bio izričito pozvan da dostavi „sve spise koji se odnose na predmet spora, kao i dokaz o izvršenoj dostavi navedenog rješenja tužiocu“.

Navedeno je utvrđeno uvidom u spis predmeta koji se vodi pred ovim sudom, kao i u CMS sistem, u kojem se nalazi skenirana sva dokumentacija koja je dostavljena sudu, a prema kojem je također vidljivo da je tuženi, umjesto dostavljanja kompletnog spisa predmeta, u oba navrata, uz odgovor na tužbu dostavio samo navedenu Odluku o postupku prijema u radni odnos.

Imajući u vidu da, kako je to predhodno navedeno, sud u smislu člana 33. stav 1. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine F BiH“ broj: 9/05), rješava spor po pravilu na podlozi činjenica koje su utvrđene u upravnom postupku, te cijeneći raspoložive podatke spisa predmeta, iz kojih proizilazi da tuženi organ nije priložio, te dostavio sve upravne spise predmeta tj. predmetni zahtjev za slobodu pristupa informacijama, prvostepenu odluku, prigovor tužitelja, kao ni drugostepeno rješenje i svu ostalu dokumentaciju vezano za postupak po zahtjevu tužitelja, ovaj sud je, u smislu ove i odredbe člana 34. istog Zakona, odlučio kao u izreci presude.

Naime, prvostepeni organ je u smislu odredbe člana 235. Zakona o upravnom postupku („Službene novine FBiH“ broj: 2/98 i 48/99), nakon prijema žalbe (prigovora) izjavljene na rješenje istog organa i ispitivanja iste da li je dopuštena, pravovremena i izjavljena od ovlaštene osobe, a da nije shodno odredbama članova 232. do 234. ovog Zakona novim rješenjem zamijenio rješenje koje se žalbom pobija, bio dužan bez odlaganja, a najkasnije u roku od 8 dana od dana prijema žalbe poslati žalbu organu nadležnom za rješavanje po žalbi (prigovoru). Uz žalbu je dužan priložiti sve spise koji se odnose na predmet. Dakle, da bi tuženi mogao pristupiti rješavanju kao drugostepeni organ po žalbi (prigovoru) i to prije svega u smislu člana 236. Zakona o upravnom postupku, bio je dužan shodno odredbi člana 235. Zakona, provjeriti da li mu je prvostepeni organ poslao i sve spise koji se odnose na predmet upravne stvari.

U konkretnom slučaju, tuženi umjesto dostavljanja upravnog spisa vezanog za predmetni zahtjev tužitelja, ovom sudu uz odgovor na tužbu, u dva navrata dostavlja samo Odluku o postupku prijema u radni odnos i ništa drugo, što ukazuje na propust prvostepenog organa u smislu člana 235. Zakona o upravnom postupku, a što predstavlja povredu pravila upravnog postupka, koju povredu tuženi nije uočio, a niti ukazao prvostepenom organu prije dostavljanja odgovora na tužbu i upravnog spisa ovom sudu, iz kog razloga ovaj sud nije mogao odlučiti i ocijeniti da li je pobijano rješenje tuženog kojim je prigovor tužitelja odbio, doneseno u skladu sa zakonskim odredbama, što je razlog odluke kao u izreci.

S tim u vezi, sud primjećuje da se tužitelj, u podnesku od 19.05.2022. godine, kada je dostavio još dva primjerka odgovora na tužbu, naveo da ih dostavlja „sa spisima predmeta“, što međutim nije učinio, pa ovi navodi nisu tačni, nego je, kao što je naprijed navedeno, dostavio samo Odluku o postupku prijema u radni odnos.

U situaciji kakva je predmetna, kada je sudu dostavljena samo Odluka o postupku prijema u radni odnos, bez bilo kakve druge dokumentacije spisa predmeta koja se odnosi na predmetni zahtjev za slobodu pristupa informacijama, zaključke u pogledu činjeničnog stanja utvrđenog od strane prvostepenog organa i prihvaćenog od strane tuženog kao drugostepenog organa, sud ne može prihvatiti kao pouzdane, jer se samo na osnovu navedene Odluke ne može utvrditi ni šta tačno sadrži predmetni spis, pa je zbog navedenog nemoguće ispitati pravilnost i zakonitost osporenog rješenja.

Ovo iz razloga jer se samo uvidom u originalni spis sa popisom akata na omotu spisa može utvrditi kompletan i tačan sadržaj upravnog spisa i sadržaj svih akata u istom, pa tek na osnovu toga ocijeniti pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, a što je i obaveza tuženog organa u smislu odredbe člana 27. stav 3. Zakona o upravnim sporovima kojim je propisano da je tužena

strana dužna da pošalje sudu sve spise koji se odnose na predmet.¹ Nedostavljanje dijela spisa predmeta ukazuje na propust tuženog organa uprave i u smislu člana 235. Zakona o upravnom postupku, što predstavlja povredu pravila upravnog postupka, što osporeno rješenje i prema ovoj zakonskoj odredbi čini nezakonitim.

Kako tuženi organ nije postupio u smislu naprijed citirane zakonske odredbe, te kako ovom sudu nisu dostavljeni svi spisi koji se odnose na predmet, to je valjalo odlučiti kao u izreci i predmet vratiti tuženom organu na ponovno rješavanje na osnovu stanja spisa i svih akata u istom.

Pri tome, sud dodatno ukazuje, a u vezi navoda tužitelja istaknutih u odgovoru na tužbu, da pravo pristupa informacijama (člana 4. Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine) može biti ograničeno samo na način i pod uvjetima utvrđenim ovim zakonom, tj. u skladu sa odredbom člana 5. u vezi sa članom 6., 7., i 8. navedenog zakona.

Predmet zahtjeva tužitelja od 22.02.2022. godine je dostavljanje informacija vezanih za praćenje procedure javnih konkurencija s ciljem sticanja uvida u način zapošljavanja u javnim organima, konkretno vezano za Javni oglas tužitelja za prijem u radni odnos. Nesumnjivo je da informacija o prijemu u radni odnos u javnom organu (a tužitelj je javno preduzeće) predstavlja javni interes, pa pristup tim informacijama potiče veću transparentnost i odgovornost javnih organa, što je *ratio legis* Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, propisan članom 1. tog zakona.

Polazeći od svrhe zahtjeva tužitelja za pristup informacijama, tužitelj će u ponovnom postupku posebnu pažnju obratiti na pravilnu primijenu odredbe Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, koje se odnose na izuzetke od saopćavanja.

Naime, prema odredbi iz člana 5. tačka 1) Zakona o slobodi pristupa informacijama u Federaciji Bosne i Hercegovine, tražena informacija će biti utvrđena izuzetom od saopćavanja na osnovu ocjene svakog pojedinačnog slučaja samo ako nadležni javni organ utvrdi izuzetak u smislu člana 6., 7. i 8. ovog zakona za cijelu ili dio informacije, u kom slučaju prema odredbi iz člana 10. istog zakona, nadležni javni organ izdvaja taj dio i saopćava ostatak informacije. Kako tužitelj u tužbi navodi da nije neophodno da javni organ dostavi podatke o jedinstvenom matičnom broju ili kućnoj adresi, broju tekućeg računa u banci, broju ličnog dokumenta, svojeručnom potpisu lica (dakle bilo koje lične podatke na osnovu kojih bi mogla biti izvršena identifikacija lica i koje podatke) to je i po ocjeni suda nejasno koje onda informacije javni organ štiti.

Na koncu, kako se predmetni zahtjev odnosi na informacija o konkursnoj proceduri i prijemu u radni odnos u javnom organu, rad komisije, način donošenja odluka i odluke, a koje informacije zasigurno predstavljaju informacije od javnog interesa koje javni organ mora učiniti dostupnim javnosti, tuženi će u ponovnom postupku uz sve prethodno navedeno imati u vidu i da dostavljanje Odluke o postupku prijema u radni odnos broj: U.D.-01-04-15015-1/21 od 26.10.2021. godine podnosiocu zahtjeva (ovdje tužitelju) samo po sebi ne znači ništa (praktično se radi o tzv. neupotrebljivoj informaciji), obzirom da je po logici stvari, tužitelj zahtjev podnio upravo s ciljem da se informiše da li je tužitelj, kao javno preduzeće, dakle organ sa javnim ovlaštenjima, predmetnu konkursnu proceduru zapošljavanja i prijema u radni odnos proveo,

¹ Presuda Vrhovnog suda Federacije Bosne i hercegovine broj: 09 0 U 038869 24 Uvp od 22.08.2024. godine

između ostalog i u skladu sa navedenom Odlukom, a što je jedino moguće utvrditi na osnovu podataka koji se nalaze u preostaloj traženoj dokumentaciji.

U ponovnom postupku će tuženi imati u vidu sve navedene primjedbe i upute suda, kao i obavezu da u slučaju vođenja novog upravnog spora sudu pošalje original upravni spis, što je sve uslov za pravilno i zakonito rješavanje u predmetnoj upravnoj stvari u cilju poštivanja načela materijalne istine koje je propisano odredbom člana 7. Zakona o upravnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 2/98, 48/99 i 61/22), a u skladu sa kojim se u postupku mora utvrditi pravo stanje stvari i u tom cilju se moraju utvrditi sve činjenice koje su od važnosti za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja.

Kako sud, obzirom na nedostavljanje kompletnog spisa upravne stvari, nije raspolagao činjeničnim utvrđenjem predmetne stvari, a niti stanje dostavljenog dijela spisa (Odluka o postupku prijema u radni odnos broj: U.D.-01-04-15015-1/21 od 26.10.2021. godine) daje osnov sudu za odluku o zahtjevu tužitelja u ovom upravnom sporu, to je na osnovu člana 36. stav 1. i 2. u vezi sa članom 28. stav 4. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno kao u izreci presude.

Tuženi organ će u ponovnom postupku, koga će provesti u skladu sa važećim odredbama procesnog prava, potpuno i pravilno utvrditi činjenično stanje imajući u vidu i tužbene navode, a potom će primjenom odgovarajućih odredaba materijalnog prava na takvo utvrđenje ponovno riješiti u predmetnoj stvari i za svoju odluku dati potpune i pravno valjane razloge.

O troškovima postupka ovaj sud nije odlučivao, obzirom da presudom nije meritorno riješena upravna stvar, nego je tužba tužitelja uvažena, poništeno osporeno rješenje tuženog i predmet vraćen tuženom na ponovno rješavanje. Kako Zakon o upravnim sporovima ne sadrži odredbe kojima se propisuje naknada troškova upravnog spora, to se u ovoj upravnoj stvari u smislu člana 55. navedenog Zakona, shodno primjenjuju odgovarajuće odredbe Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), kojim je uređen parnični postupak, konkretno, odredba člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku, kojim je propisano, da kada se ukine odluka protiv koje je podnesen pravni lijek i predmet vrati na ponovno suđenje, ostavit će da se o troškovima postupka u povodu pravnog lijeka odluči u konačnoj odluci, pa se u konkretnoj stvari neće odlučivati o troškovima upravnog spora, već će se o istim odlučiti kada se konačno odluči o zahtjevu stranke u upravnom postupku, odnosno upravnom sporu analognom primjenom člana 397. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

Isprava ovjerava-potvrđuje
Predsjednik vijeća, sudija
Sudija
Elvira Berović
POSREDOVAČI I SUDA

Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.